

חי את השילוש הקדוש. רוני ניניו

יש במאים זיגזג

רוני ניניו, ש"עדלאידע" בבימויו עולה כעת בקמארי, מצליח לשלב היטב בין עבודת תיאטרון, טלוויזיה וקולנוע // מרט פרוחמובסקי

רוני ניניו נולד במשפחה של תיאטרון, אבל התמרד והלך ללמוד קולנוע וטלוויזיה. עדיין, בסופו של דבר, הוא לא הצליח להתחמק מהמורשת המשפחתית של אביו, השחקן וכמאי התיאטרון אברהם ניניו. כך הפך ליוצר היחיד בישראל שמשלב בעקביות שלושה מדיומים שונים, לרוב בהצלחה ניכרת. בטלוויזיה הוא יצר בין השאר את הלהיטים "במרחק נגיעה" ו"עבודה ערבית"; בקולנוע כיים לאחרונה את "היו לילות", שנכלל ברשימת המועמדים הסופיים לפרס אופיר; ובתיאטרון היה חתום על הגרסה הבימתית של "איש הגשם" בבית ליסין, "ארטון" בהבימה ועוד. שיחתנו מתקיימת בעקבות המחזה "עדלאידע" של שלמה משיח, שניניו כיים לאחרונה בקאמרי ושבו מתקיים לכאורה טשטוש גבולות מובהק בין התיאטרון לטלוויזיה. "ההצגה הזאת באמת התחילה מסדרת טלוויזיה ששלמה ואני פיתחנו",

מודה ניניו. "הרעיון בסדרה היה להתבסס על לוקיישן אחד של חדר חקירות, על כל המשתמע מכך. צילמנו פיילוט מוצלח, אבל בסופו של דבר בערוץ החליטו שזה רציני מדי. אחד הפרקים בסדרה עסק ברשלנות רפואית של רופא שיניים, והרגשתי שיש בו גרעין של מחזה. ריתק אותי המצב שבו מי שנכנס לחדר חקירות הוא לא קרימינל, אלא איש מן היישוב, מישהו נחמד ונורמטיבי שמוצא את עצמו במצב המלחיץ של חקירה משטרתית. הקונטרסט בין הפחד שלו לניסיון להסתיר אותו הוא חומר בעירה לדרמה. כך נוצרה 'עדלאידע'."

יש בשנים האחרונות הרבה טענות על הגלישה של התיאטרון הישראלי לכיוון טלוויזיה. כמי שעובד גם שם וגם שם, איך אתה מתייחס לביקורת הזאת?

"אני מבין את הביקורת, אבל לא חושב ש'עדלאידע' היא המקרה. יש במחזה אלמנטים תיאטראליים

מובהקים, כמו המעברים בין העבר להווה, שנוזלים זה לתוך זה ללא הפרדה ברורה. זה נטו תיאטרון בעיניי. חוץ מזה היה ברור לי מהחזרה הראשונה שמדובר כאן לא רק בחקירת משטרה,

"מה שאני מחפש הוא רגע האמת, שבו הרגש שיוצא מתוך הדמות גורם לצופים להזדהות כזאת, שהם מאמינים שזה ולא שהשחקן משחק את זה. יש משהו שלוכד אותך ומביא אותך לחוויה עילאית, שבמהלכה אתה כבר לא רואה את גבולות הבמה או המסך. בתיאטרון, כשביל להגיע לרגע הזה אתה עובר תהליך עומק עם השחקן כדי שהוא יקרה אחרי שלושה חודשים, לעומת זאת בקולנוע ובטלוויזיה אתה צריך לדעת להגיע לאותו מקום עם שחקן בצורה מהירה וחדה, אחרי כמה טייקים על הסט. הפער הזה מרגש אותי."

אלא גם בחקירת נפש של כל הדמויות. כרגע מסוים התפאורה הריאליסטית הופכת לדימוי, לעולם של חשבון נפש. דימוי מהסוג הזה אתה יכול להעביר רק בתיאטרון. יש גם הבדלים בחשיבה שלי בין המדיומים. בקולנוע ובטלוויזיה החשיבה היא ויזואלית. אני חושב דרך פריים ולוקח בחשבון את העובדה שהמדיום קורא לריאליזם. לעומת

זאת בתיאטרון אני רוצה למצוא דרך לבטא מציאות באמצעים בימתיים שמפעילים את הרמיון של הקהל. גם בתיאטרון יש פריים, אבל מדובר בפריים אחד שהוא 'לונג שוט'. בפריים האחר הזה אני צריך לכרוא עולם בקונבנציה התיאטרלית."

כשצפיתי ב"עדלאידע" שאלתי את עצמי מדוע למרות העובדה שההצגה נוצרה על ידי במאי, כותב ושחקנים שכמעט כולם מזוהים עם קולנוע וטלוויזיה, עדיין נשמרת בה המלאכותיות התיאטרלית.

"זה דבר שמאוד מעסיק אותי. אני נאבק כדי שזה לא יהיה ככה. אין ספק שבמחזה מהסוג הזה מטרתו היא להגיע למשחק מאוד ריאליסטי. אני מסכים איתך שיש משהו בלתי מודע כנראה, שגורם לשחקן להיכנס למצב של 'משחק בתיאטרון' ברגע שהוא עולה לבמה. שלא כמו בקולנוע, שבו אתה יכול לקבע הופעה של שחקן ברגע שהגעת איתו לשיא, בתיאטרון ההופעה תשתנה מדי יום. פעם זה יהיה יותר קולני ופעם פחות קולני. אז לפעמים זאת בעיה, אבל מצד שני יש כאן נס - כל יום ההצגה חיה מחדש."

מה בעצם גורם לך להמשיך לעבוד בכמה מדיומים במקביל?

אתה נהנה מזה?
 "זה מעניק לי חוויות מסעירות ומגוונות, יותר שונות מאשר דומות בטכניקה שלהן. המעבר הזה עושה לי מאוד טוב. מעבר לזה אני חושב שהחיפוש שלי בכל המדיומים הוא זהה. מה שאני מחפש הוא רגע האמת, שבו הרגש שיוצא מתוך הדמות גורם לצופים להזדהות כזאת, שהם מאמינים שזה באמת זה ולא שהשחקן משחק את זה. יש משהו שלוכד אותך ומביא אותך לחוויה עילאית, שבמהלכה אתה כבר לא רואה את גבולות הבמה או המסך. בתיאטרון, כשביל להגיע לרגע הזה אתה עובר תהליך עומק עם השחקן כדי שהוא יקרה אחרי שלושה חודשים, לעומת זאת בקולנוע ובטלוויזיה אתה צריך לדעת להגיע לאותו מקום עם שחקן בצורה מהירה וחדה, אחרי כמה טייקים על הסט. הפער הזה מרגש אותי."

"עדלאידע", הקאמרי, שני-שלישי (21.8.20.8)

20:30